

ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษาความหมาย ความเป็นมาและแนวคิดของการค้าประกัน และการฟื้นฟูฟู้กิจการของไทยและต่างประเทศ และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ของผู้ค้าประกันในกรณีที่ถูกหนี้เข้าฟื้นฟูฟู้กิจการ แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสิทธิและหน้าที่ของผู้ค้าประกันในกรณีที่ถูกหนี้เข้าฟื้นฟูฟู้กิจการว่า สิทธิและหน้าที่ของผู้ค้าประกันในปัจจุบันเป็นอย่างไร เหมาะสมกับหลักของการพัฒนา ทั้งในการพัฒนากฎหมาย พัฒนาเศรษฐกิจและพัฒนาสังคมหรือไม่ หากวิเคราะห์และมีแนวคิดว่า ไม่เหมาะสมควรจะหาแนวทางแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของผู้ค้าประกันในกรณีที่ถูกหนี้เข้าฟื้นฟูฟู้กิจการอย่างไร เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับหลักของกฎหมายเพื่อการพัฒนา

เมื่อบริษัทใดประสบปัญหาทางการเงิน โดยผู้บริหารเห็นว่า กิจการของตนสามารถดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งหากปิดกิจการลงจะส่งผลให้ลูกจ้างต้องตกงาน อาจส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศได้ บริษัทลูกหนี้นั้น ๆ จะต้องพักการถูกบังคับชำระหนี้ไว้ชั่วคราว และขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้กับเจ้าหนี้ โดยจะต้องอาศัยกระบวนการทางฟื้นฟูฟู้กิจการ เพื่อเป็นเครื่องมือในการช่วยลดอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างปรับปรุงโครงสร้างกิจการ บริษัทดังกล่าวสามารถยื่นคำร้องขอฟื้นฟูฟู้กิจการ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 หมวด 3/1 กฎหมายดังกล่าวมีเจตนารมณ์เป็นตัวช่วยลดอุปสรรคให้ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงินอย่างรุนแรง แต่สามารถดำเนินการหาทำไร

ทางการค้าเงินมาชำระหนี้ หากบริษัทต้องล้มละลายโอกาสที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ น้อยกว่าการฟื้นฟูกิจการ และทำให้เกิดปัญหาการว่างงาน ส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจของ ประเทศได้ โดยนำหลักกฎหมายจากประเทศสหรัฐอเมริกา (Chapter 11) มีเป็นแม่บท ในการบัญญัติกฎหมายฟื้นฟูกิจการ ซึ่งบัญญัติเพิ่มเติมไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

เมื่อลูกหนี้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการจะทำให้ลูกหนี้เข้าสู่สถานะในการพัก การชำระหนี้ ซึ่งในระหว่างนั้นจะต้องมีการทำแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไปด้วย แต่ บุคคลซึ่งผูกพันตนเองทำการค้าประกันกับเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้จะมีสิทธิและหน้าที่กับ เจ้าหนี้อย่างไรบ้าง เหมาะสมแล้วหรือไม่ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ในคดีฟื้นฟูกิจการ สิทธิและหน้าที่ของลูกหนี้จะแบ่งแยกกันโดยเด็ดขาดจะไม่มีผล ถึงผู้ค้ำประกันด้วย เมื่อผู้ค้ำประกันได้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้จนเต็มจำนวน ทำให้ผู้ค้ำประกัน รับช่วงบรรดาสิทธิทั้งหลายของเจ้าหนี้และมีสิทธิไต่เบียดเอากับลูกหนี้ได้ ตามประมวล- กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 229 (3) และ มาตรา 693 หากผู้ค้ำประกันสามารถ รับช่วงสิทธิค้ำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ที่ยื่นค้ำขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการได้ แม้จะล่วงเลยระยะเวลาในการยื่นค้ำขอรับชำระหนี้ก็ตาม ซึ่งไม่ทำให้เจ้าหนี้ทั้งหลายลูกหนี้ และแผนฟื้นฟูกิจการได้รับความเสียหายแต่อย่างใด

ในกรณีที่ผู้ค้ำประกันไม่มีสิทธิยื่นค้ำขอรับชำระหนี้ ไม่มีกฎหมายกำหนดใดให้ สิทธิผู้ค้ำประกันยื่นคำร้องคัดค้านการขอฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ และเมื่อลูกหนี้ได้รับ การฟื้นฟูกิจการผู้ค้ำประกันไม่มีสิทธิออกเสียงแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคดีฟื้นฟู กิจการของลูกหนี้ ทั้ง ๆ ที่ผู้ค้ำประกันมีความเกี่ยวข้องกับหลักประกันของลูกหนี้ และ ทราบการบริหารจัดการกิจการของลูกหนี้เป็นอย่างดี ผู้ค้ำประกันสามารถร้องขอให้ ประเมินราคาใหม่แล้วตีราคาหลักประกัน เพื่อกำหนดความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันที่มีต่อ เจ้าหนี้ได้ จึงสมควรเพิ่มเติมให้ผู้ค้ำประกันมีส่วนร่วมในคดีฟื้นฟูกิจการ สามารถคัดค้าน การฟื้นฟูกิจการ หากมีการฟื้นฟูกิจการให้ผู้ค้ำประกันสามารถขอให้มีการประเมินราคา ทรัพย์สินของลูกหนี้ เพื่อกำหนดความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันที่มีต่อเจ้าหนี้ ซึ่งบุคคลใน ฐานะผู้ค้ำประกันควรที่จะได้รับสิทธินั้น

เมื่อมีการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้พิจารณาและนัด ไต่สวนคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ลูกหนี้จะได้รับความคุ้มครองกิจการทันทีตาม

พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12 ในการพักการชำระหนี้ไว้ชั่วคราว ทำให้ลูกหนี้ยังพอมีเวลาในการวางแผนและทำแผนฟื้นฟูกิจการ เพื่อกำหนดภาระหนี้ที่จะชำระหนี้และระยะเวลาในการชำระหนี้ให้แก่บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายอย่างเป็นธรรม เจ้าหนี้ไม่สามารถใช้สิทธิเรียกร้อง ฟ้องร้อง หรือบังคับคดีกับทรัพย์สินของลูกหนี้ได้เลย และหากอยู่ในระหว่างพิจารณาคดีในศาลชั้นใดก็ตาม ศาลจะต้องมีคำสั่งงดการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งเฉพาะลูกหนี้ในคดีขอฟื้นฟูกิจการไว้ชั่วคราวและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ แต่ในทางกลับกันเจ้าหนี้สามารถใช้สิทธิเรียกร้อง ฟ้องร้อง หรือบังคับคดีกับทรัพย์สินของผู้ค้ำประกันของลูกหนี้ในคดีแพ่งได้ต่อไป อีกทั้งเมื่อศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้ว ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของบุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้ หรือผู้ร่วมรับผิดชอบกับลูกหนี้ หรือผู้ค้ำประกัน หรือบุคคลซึ่งอยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกัน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง และแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้กำหนดไว้มิให้เจ้าหนี้ใช้สิทธิเรียกร้อง ไม่ว่าฟ้องร้องบังคับคดีกับผู้ค้ำประกัน หรือกำหนดให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นความรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้ด้วย แผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ข้อดังกล่าวขัดกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 เป็นโมฆะ เป็นผลให้สิทธิและหน้าที่ของผู้ค้ำประกันก็ยังคงต้องรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้ต่อไป

ดังนั้น การพักการชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12 มีผลเฉพาะตัวของลูกหนี้เท่านั้น ไม่มีผลถึงผู้ค้ำประกันด้วย และเมื่อแผนกำหนดต่ำกว่ามูลหนี้ที่แท้จริง ก็ไม่มีผลให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นไปด้วย ถึงแม้แผนฟื้นฟูกิจการจะขอความร่วมมือกับเจ้าหนี้ในการไม่ให้ดำเนินคดีต่อผู้ค้ำประกันหรือให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นตามแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ข้อกำหนดดังกล่าวขัดกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง ย่อมตกเป็นโมฆะ ถือว่ามาตรการดังกล่าวของกฎหมายฟื้นฟูกิจการของไทยเป็นการนำหลักกฎหมายสากลมาบัญญัติ เพื่อเป็นเครื่องมือทางกฎหมายช่วยลดอุปสรรคการปรับปรุงโครงสร้างกิจการ และมองประโยชน์ให้เกิดความเหมาะสมและเป็นธรรมทุกฝ่าย ไม่ว่าเจ้าหนี้ ลูกหนี้ ผู้ค้ำประกัน ผลประโยชน์ของเศรษฐกิจ สังคม และประเทศชาติ ซึ่งถือว่าเหมาะสมแล้วตามหลักการพัฒนาที่ต้องควบคู่กันไปกับสิทธิและหน้าที่ของบุคคลในสังคมต่อไป

In respect to the jurisdiction of the Kingdom of Thailand (Thailand) and a number of foreign jurisdictions, the researcher explicates the meaning of the terms “guarantee” and “business reorganization” in their legal senses. Additionally, examined are the concepts of “guarantee” and “business organization” as viewed in the context of the historical background pertinent to the current inquiry. The researcher also considers legal principles governing the rights and duties of guarantors of debtors in cases involving business reorganization. Accordingly, studied and compared are legal principles presently used in such cases in order to determine whether or not they are appropriate. Finally, the researcher proposes guidelines that can be applied to amending laws so as to ensure they are consonant with the rights and duties of guarantors of debtors in cases involving business reorganization.

In cases of business reorganization, the rights and duties of debtors are unequivocally distinguished. Sections 229(3) and 693 of the Civil and Commercial Code of Thailand expressly stipulate that the guarantor upon completely repaying all of the creditor's debts assumes the right to subrogation. Thus, the subrogee is entitled to all of the creditor's rights, privileges, priorities, remedies, and judgments. Accordingly, the subrogee is subject only to whatever limitations and conditions were originally binding on the creditor. Additionally, the guarantor can assume subrogation when the debtor has requested debts be paid off in case of business reorganization even though the time limit for filing a request for debt repayment has been exceeded. Consequently, in such cases, damages are not incurred by creditors or debtors and the reorganization plan can be executed as planned.

In cases in which a guarantor does not have the right to file for a request to make debt payments, there is no legal stipulation allowing the guarantor to file objections to the business reorganization plan of the debtor. Even though the debtor is permitted to proceed with business reorganization, the guarantor does not have the right to voice objections or express opinions regarding the carrying out of the debtor's business reorganization plan.

In the view of the researcher, it would be appropriate to add a legal provision allowing the guarantor to participate in the business reorganization plan of the debtor. The guarantor should be permitted to file objections to the debtor's request to carry out a plan for business reorganization. If business reorganization occurs, the guarantor should also be granted the right to request

that the debtor's assets be appraised in order to determine the liability of the guarantor vis-à-vis the creditor.

In accordance with the Bankruptcy Act B.E. 2483 (1940), Section 90/12, if a request is filed for business reorganization, then the court will take the request under advisement and order that an inquiry be conducted concerning the request made by the debtor for business reorganization. Debtors can temporarily enjoy a recess from having to repay debts. This enables debtors to have time for planning and making plans for business reorganization. Creditors cannot exercise the right to demand repayment of debts or to sue to get control over the assets of the debtor in such circumstances. If the case is in the midst of court proceedings at any level, the judge must order abstention from continuing the trial, as well as having the case temporarily removed from the court docket. Conversely, however, creditors still have the right to demand or to sue to recover damages from the assets of guarantors of debtors in civil cases.

In addition, when the court concurs with a business reorganization plan, there no changes are made in respect to the liability of a person who is a business partner of debtors or those having assumed joint liability with debtors or guarantors, or any other type of guarantor in accordance with the Bankruptcy Act B.E. 2483 (1940), Section 90/60, Paragraph 2. Thus, the business reorganization plan of debtors will stipulate that creditors do not have the right to demand or sue guarantors and expressly stipulates that the guarantor is discharged of liability to creditors. However, in the researcher's view, such a business organization plan is inconsistent with the Bankruptcy

Act B.E. 2483 (1940), Section 90/60, Paragraph 2 by reference to the law regarding public order in accordance with the Civil and Commercial Code, Section 150. Therefore, it is null and void, inasmuch as the guarantor still has liability for debts in the present connection.

Therefore, the recess from making debt payments in accordance with the Bankruptcy Act B.E. 2483 (1940), Section 90/12 in effect only pertains to the debtor. Moreover, as already seen, this has no bearing on the liability of the guarantor. If the reorganization plan stipulates that debts be repaid at a lower value than was the case with the original debts, the guarantor still has to assume full liability for the original indebtedness. Although the business reorganization plan would involve requesting creditor cooperation in not taking court action against the guarantor, it would still be inconsistent with the Bankruptcy Act B.E. 2483 (1940), Section 90/60, Paragraph 2. It would therefore be null and void. Consequently, the law of business reorganization in Thailand is incompatible with the principle of international law requiring that all parties must be treated equally if justice is to prevail.